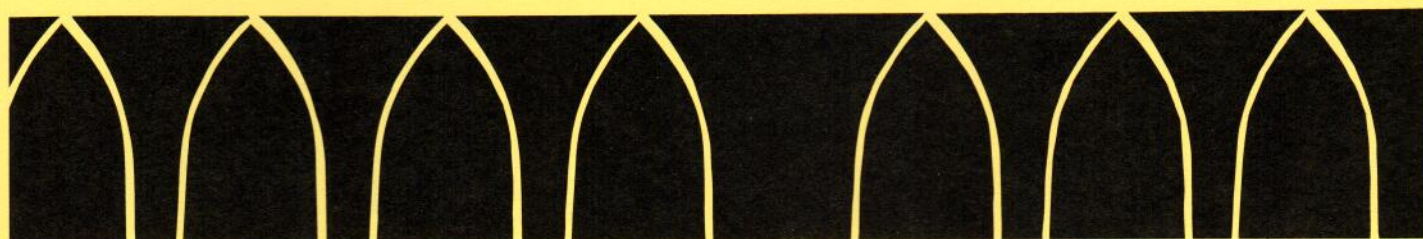

Zví kov ské zprávy

LISTOPAD 2017

EDITORIAL

Čas – krátké, jednoduché slovo, ale ...neustále se s ním pereme. Potřebovali bychom prodloužit den, abychom vše stihli, nebo naopak zkrátit na minimum, pokud nás čeká nějaká nepříjemnost. Bohužel čas je neúprosný a každý ho máme vyměřen. Přesto málo kdo z nás (nejsem světlou výjimkou) s ním zachází jako dobrý hospodář, který si dokáže vše rozvrhnout a ten svůj čas beze zbytku smysluplně proměnit a radovat se z každého prožitého dne.

Někdy nás zaskočí otázka kolikátého, že je dnes – poté horečně lovíme v mobilu, diáři, či kalendáři. A právě o kalendáři bude řeč. Že rok má 365 dní nám do hlav vtloukali již v základní škole a že smůlu (dámy možná štěstí) mají ti, kteří se narodili 29. února a oficiálně tak mají narozeniny jen jednou za čtyři roky.

Vrátíme-li se proti toku času až do nejstarších dob lidské společnosti, zjistíme, že v dávných dobách bylo rozdělení času vnímáno jako dar bohů. Lhostejno na kterém území člověk žil. Stačilo mu rozdělení na den a noc. Později začal sledovat opakující se přírodní jevy. S rozvojem obchodu vznikla nutnost domluvit se i v čase.

Objevují se první tzv. lunární kalendáře. Dny se začaly počítat na prstech jedné ruky, tzv. „malý týden“, s použitím druhé ruky „velký týden.“ Podle fáze měsíce se začalo počítat i na delší období 30 dní. Odborníky v tom byli Babyloňané, Židé, Číňané.

Sedmidenní týden se začal používat podle počtu nebeských planet – Merkur, Venuše, Mars, Jupiter, Saturn, Slunce a Měsíc. Podle pohybu Slunce se předvíдалo střídání ročních období a vznikají sluneční kalendáře.

První záznamy byly pravděpodobně zářezy do kůry kmene, větve . . . Podle dochované báje asi z roku 512 př.n.l. se při válečném tažení perského krále Daria I. proti Skytům použil uzlíkový kalendář. Tot' doba dávno minulé. Různých kalendářů v různých vývojových obdobích bychom našli celou řadu (židovský, juliánský, gregoriánský, pravoslavný . . .). Podstatou každého kalendáře se stávají astronomické jevy, střídání dne a noci, měsíčních fází a střídání ročních období.

Letos opět dostane každá zvíkovská domácnost „obecní“ kalendář. V minulých dvou letech byl zaměřen na žánrové obrázky z obce a jejího okolí, připomněly nám také různá společná setkání. Tentokrát si celý rok 2018 budete moci připravovat dobroty, které se pečou, vaří, smaží, dusí v našich domácnostech. Děkujeme všem hospodyňkám i chlapům kuchtíkům, kuchařům z Pivovarského dvora i zvíkovského hotelu za dodání toho jejich nej, fotografií a kalkulací. Za nápad a „sesumírování“ všeho Ing Žydkovi (pro mnohé inžovi).

Pan Václav Cingroš ve svém příspěvku o naší tradiční svatováclavské plavbě krásně napsal o sounáležitosti, vstřícnosti, setkávání. Na vzniku letošního zvíkovského kalendáře se tentokrát podílela řada z vás – je to radost, je to v jiné formě sounáležitost, vstřícnost i setkávání.

O moudrosti, o tom, že jsme lidé a měli bychom také tak přistupovat k životu svému i druhých jsou slova Karla IV., kterými nám přispěl pan Alfréd Strejček. Velká škoda, že si je nemůžeme poslechnout naživo, když je přednáší svým neopakovatelným, nádherně zbarveným hlasem. Někteří z nás tu možnost měli – zážitek umocněný dobovou hudbou skupiny Chairé se středověkými písněmi o Zvíkově je nezapomenutelný.

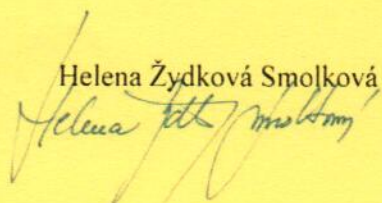
Starostovo slovo má váhu, a tak nepřehlédněte jeho článek o tom, co nás trápilo, trápí, těšilo, těší, k čemu jsme přiložili (a nepřiložili) ruku k dílu – i sem patří vzájemná sounáležitost, radost ze setkávání, radost ze společné práce.

S panem Milanem Klimendou se podruhé vrátíme do minulosti a počtáme si o valu v podání odborníků. Přednáška na Pivovarském dvoře mnohé oslovila a inspirovala – a hle další setkání, souznění, podobně jako na přednášce Lidem od vody. Drsný, něžný, místy dojemný film pana Josefa Krčka mladšího s povídáním pamětníků o zašlých vorařských časech. Z obecnstva se občas ozvalo: „Odtud pocházím“. „Toho jsem znal“. „Tady to poznávám“. „To už se nikdy nevrátí“. S odstupem času máme tendenci dávné prožitky idealizovat. Byl to tvrdý život, ale přesto tak nějak čistší, přímočařejší, s hlubokým souzněním a téměř nezničenou přírodou. Tady byla životně důležitá vzájemná pomoc a souznění.

Velké díky těm, kteří se do naší vesničky přistěhovali celkem nedávno a mají zájem se nejenom setkávat, ale i pomáhat.

Zalistujeme-li v kalendáři – doba adventu a Vánoce jsou za dveřmi. Prožijte příjemné sváteční dny, ukuchtěte své osvědčené – pro inspiraci můžete sáhnout do nového zvíkovského kalendáře. Hospodyně nepřehánějte úklid a shánění „aby všechno bylo“. Tak nebude – okna klidně počkají na jaro – důležitější je setkávání, radost a pohoda nejenom v době adventní. Usmějte se na souseda, i když není váš šálek kávy. Zastavte se v letu a ať se vám všem v tom novém roce daří.

Helena Žydková Smolková

Hezký den všem čtenářům Zvíkovských zpráv

Úvodem musím opět poděkovat všem za jejich příspěvky. Je to náročné, hledat stále jiné náměty, přijít s něčím novým. U mne se asi očekává shrnutí uplynulého roku a vize budoucích plánů.

Začnu koupalištěm. Letošní sezóna byla vyčerpávající, ale i příznivá, co se týká příjmů. Díky koordinaci a maximálnímu využití obecních pracovníků, se opět podařilo minimalizovat náklady, především mzdové. Děkuji všem, kteří jakkoli pomohli při náročných situacích. Zmíním jeden: asi rekordní den během našeho tříletého provozování, kdy do areálu přišlo přes 900 návštěvníků... Kdo měl možnost zažít to odpoledne na vlastní kůži, ví, o čem mluvím. Ale takových dní je pár, a převládají dny, kdy se snažíme zajistit provoz s co nejnižšími náklady, třeba jen pro 20 platících. Počasí neporučíme a každá sezóna je jiná. Tato se zařadí k těm, o kterých můžeme říct, že vrátila něco málo do obecního rozpočtu. Celková tržba byla 1 319 663,- Kč, z toho 491 915,- Kč ze vstupného a 827 748,- Kč z kiosku. Náklady za provoz areálu byly 350 384,- Kč a kiosku 639 984,- Kč.

Stále se snažíme svépomocně areál zušlechťovat. Pokračujeme v opravách omítek budov, vylepšujeme technické zázemí. Práce je pořád dost a na potřebné nemalé investice si provoz vydělá stěží. Obrátil jsem se proto na krajský úřad, přímo hejtmanku paní Mgr. Stráskou, s prosbou o možnosti nějaké výpomoci. Osobně si myslím, že obec naší velikosti provozuje areál, který dělá službu návštěvníkům širokého okolí. Dostalo se mi vřelého přijetí i pochopení a snad náš rozhovor měl nějaký smysl. Uvidíme.

Ke konci spěje vleklé reklamační řízení s firmou, která uznala pochybení a příští rok na jaře dojde ke kompletní výměně všech fólií v bazénech (jen připomenu, že byla dodána fólie jiné kvality, než byla zaplácena).

Také zmíním naši účast v soutěži ROP Jihozápad „Kompas“, kde se hlasovalo o projektech podpořených z tohoto programu. A nejvíce hlasů dostalo naše koupaliště. Sice soutěž nebyla spojena s žádnou odměnou, ale ukazuje se, že se areál stále dostává do širšího povědomí veřejnosti.

Samozřejmě nezanedbáváme ani vesnici. Nového nátěru se dočkala budova vodárny, vrata všech vrtů, herní prvky na hřišti, pracuje se na čistírně, z přečerpávací stanice jsme ručně vynesli deset kolců abrazivního materiálu, který poškozoval výtlačná čerpadla. Do vodárny jsme instalovali nové rezervní čerpadlo. Větší rekonstrukcí prošlo veřejné osvětlení. Kompletně jsme vyměnili svítidla a po hlavní silnici doplnili jejich počet. Zbývá vyměnit popraskané sloupy a nevyhovující pojistkové vystrojení. Opravu si vyžádalo při začátku spuštění čerpadlo užitkové vody. Vylepšen a opraven byl i dobrý, starý pomocník - výsuvný žebřík. Atd atd... mohl bych napsat dvě stránky. A měl bych samozřejmě poděkovat těm, co nezištně pomohou, když mohou. Někteří o to ale ze skromnosti nestojí a těm ostatním se omlouvám. Je vás hodně a nerad bych na někoho zapomněl. Takže DĚKUJI.

Největší investiční akcí letos byla oprava propadlé vozovky od křižovatky u hotelu k poli, včetně oprav kanalizačních přípojek. Na náklady ve výši cca 380 000 Kč,- jsme uplatnili dotaci z POV 180 000 Kč,-. V přípravě jsou dva projekty, na které chceme opět získat dotace. První je vybudování nového vrtu v „Jezevčinách“. Při letošním docela suchém létě jsme vyzorovali, že vodárna je při těchto podmínkách kapacitně na hraně vydatnosti. Ten je ve fázi podané žádosti na Státní fond životního prostředí. Rozpočet se pohybuje přes tři čtvrtě milionu Kč. Rádi bychom obdrželi minimálně 70% dotaci. Druhý projekt, vybudování kanalizace “ v souhradí“, pro možnost napojení pozemků určených k zástavbě nad zadní cestou, je podán na stavebním úřadě k územnímu řízení. Na částku okolo 1,5 mil Kč budeme opět hledat vhodný dotační titul.

Tím plynule navazují na plány do budoucna. Jestli se podaří oba výše zmíněné projekty realizovat již příští rok, díky ještě splácení dvou úvěrů, více investic asi nezvládneme. Opravu čeká kaplička před hradem, z programu POV uvažujeme opravit zbylé chodníky nebo vyměnit okna a dveře v budově koupaliště. V zastupitelstvu jsme se shodli na vypracování studie možnosti přístavby budovy OÚ, namísto stávající provizorní garáže. A také samozřejmě udržovat v bezvadném stavu všechny obecní majetek. Zastupitelstvo také odsouhlasilo příspěvek na provozování pojízdné prodejny, kterou jsme požádali o službu na jaře letošního roku. Možnost dvakrát v týdnu zakoupit základní potraviny, se zatím osvědčila a bude-li oboustranný zájem, rádi tuto službu podpoříme i do budoucna.

Nemohu psát úplně o všem, abych měl také o čem mluvit na tradiční veřejné schůzi, na kterou vás zveme 1. prosince.

Na závěr zmíním, ač neoficiální, přece jen přítomnost prezidenta ČR ve vsi, konkrétně v hotelu Zvíkov, kde se v červnu zastavil na obědě při své cestě po jižních Čechách. Většina z nás zaregistrovala jeho odlet vrtulníkem z pole od křižovatky, kde jsme museli narychlo vyspravit cestu kvůli nízkému podvozku prezidentské limuzíny.

Další návštěva, tentokrát ohlášená, byla z Ministerstva životního prostředí. Jeho pracovníci nás požádali o prohlídku čistírny odpadních vod, na kterou jejich ministerstvo poskytlo dotaci a chtěli vidět konkrétní projekt v praxi. Zástupkyně ministerstva nám v dopise poděkovala a pochválila za bezvadné provozování naší čističky.

Bliží se konec roku, proto vám přeji jeho prožití ve zdraví, klidu a pohodě.

Práce na koupališti pokračují i po sezoně.

Josef Bárta, starosta

CO BYLO

- Poslední dubnový večer byl již tradičně zasvěcen dívkám, ženám, babám – čarodějnice vzplála a pomalu se měnila v dým. Užily si děti i dospělí. Nechyběly klobásy ani pivo. Děti si opekly vuřtíky, které zapily limčou – výborná to kombinace, která však nikoho neskolila, ba právě naopak – energie bylo na rozdávání. Po ohňostroji se ti nejmladší odebrali do říše snů a zdravé jádro vydrželo jako vždy do kuropění. Díky všem, kteří napjali síly, aby Máj stála, vatra s čarodějnou babou byla připravena, občerstvení zajištěno. Díky panu Bartošovi za hudební produkci (za sebe prosím trochu víc pianko, jinak super).
- Květen ve znamení zdolání cyklostezky. Účast hojná. Závěrečný gulášek na koupališti zahřál a doplnil síly.

- Vystoupení dětí ke Dni matek bylo milé, děti spontánní, publikum potěšené. Ovšem v posledních letech zachraňují vystoupení dětí z našeho dětského domova. Zdá se mi, že dětí je na Zvíkově dost. Kam se podějí vždy, když mohou přispět ke společné radosti? O to větší dík Tomášovi Souhradovi, Tomáškově Malískému a Davidovi Hofmanovi, který nás svým komediálním talentem náramně pobavil.
- Pár soutěží před začátkem prázdnin ještě vyburcovalo šedé buňky mozkové před prázdninovým lenošením.
- Prázdniny v plném proudu a na koupališti Miroslav Paleček, polovina dua Paleček a Janík. 18.8. jsme si s ním mohli zabroukat známé „Hele lidi“, „Prodavače limonád“, a další. Zazněly i čerstvé novinky, či písničky z autorského CD Každý je nějaký. Bylo to příjemné zakončení dne, jenom jsme zvolili špatný prostor – terasa koupaliště ještě žila vody chtivými návštěvníky, kteří nejevili přílišné

pochopení. Hluk, bohužel i z řad posluchačů, rušil. Komorní prostor by byl důstojnější. Návštěvnost také nic moc, i to se již u nás stává tradicí. Tato milá hudební produkce se mohla uskutečnit díky panu Pavlovi Kamarádovi.

- Chmelobraní Pivovarského dvora Zvíkov je zase úspěšně za námi. Nově založená chmelnička ožije znovu na podzim příštího roku.
- Odborná přednáška o zvíkovském valu přilákala do Pivovarského dvora mnohé. V kuloárech se na toto téma diskutovalo ještě několik dní poté, což je nejlepší vizitkou zájmu účastníků.
- Svatováclavská projížďka parníkem tentokrát nepřilákala tolik lidí. Bylo to tak akorát. K poslechu zahrála kapela Krajánci a poté zájemci shlédli zajímavý dokumentární film pana Josefa Krčka mladšího: Vltava – stará a nová řeka. Slovem doprovázela Ing. Radka Velková, spoluautorka knihy Lidé od vody a jedna s pamětnic zašlých časů, rodačka z Podolí.
- Paní Miluška Klimendová zajistila ubytování v moravských Pasohlávkách. Zájemci se dopravovali po vlastní ose. Víno, koupání, projížďka parníkem . . . prý neměli chybu.

CO BUDE

- Čerti vylezou po roce z děr, Mikuláš si vyslechne roztřesenými hlásky přeříkané básničky, drzouny odkáže do čertích spárů, anděl bude nadělovat. Jak vše letos peklo s nebem sladí – kdo ví? Ale určitě se vše v čas dozvíme.
- 9.12. od 14:00 hodin se malí i starší přijďte podívat na mikulášskou pohádku O kouzelném zvonečku, kterou připravilo známé divadélko dvou herců Kašpárek M+M z Českých Budějovic. Kam? Do Pivovarského dvora Zvíkov.
- Koledy jsou neměnné, a přesto nás v době vánoční silně oslovují. Přijďte si je opět zazpívat s dětmi do kapličky. Čas upřesníme, až je oprášíme a trochu doučíme.
- V únoru se rozšoupneme na hasičském bále.
- V dubnu si zopakujeme pomlázky a dveřní věnce – opakování je matkou moudrosti, takže už budou dokonalé. Přidáme ještě něco navíc.
- Vyzkoušet si můžete Petrův zdar při zvíkovském Cejnování.

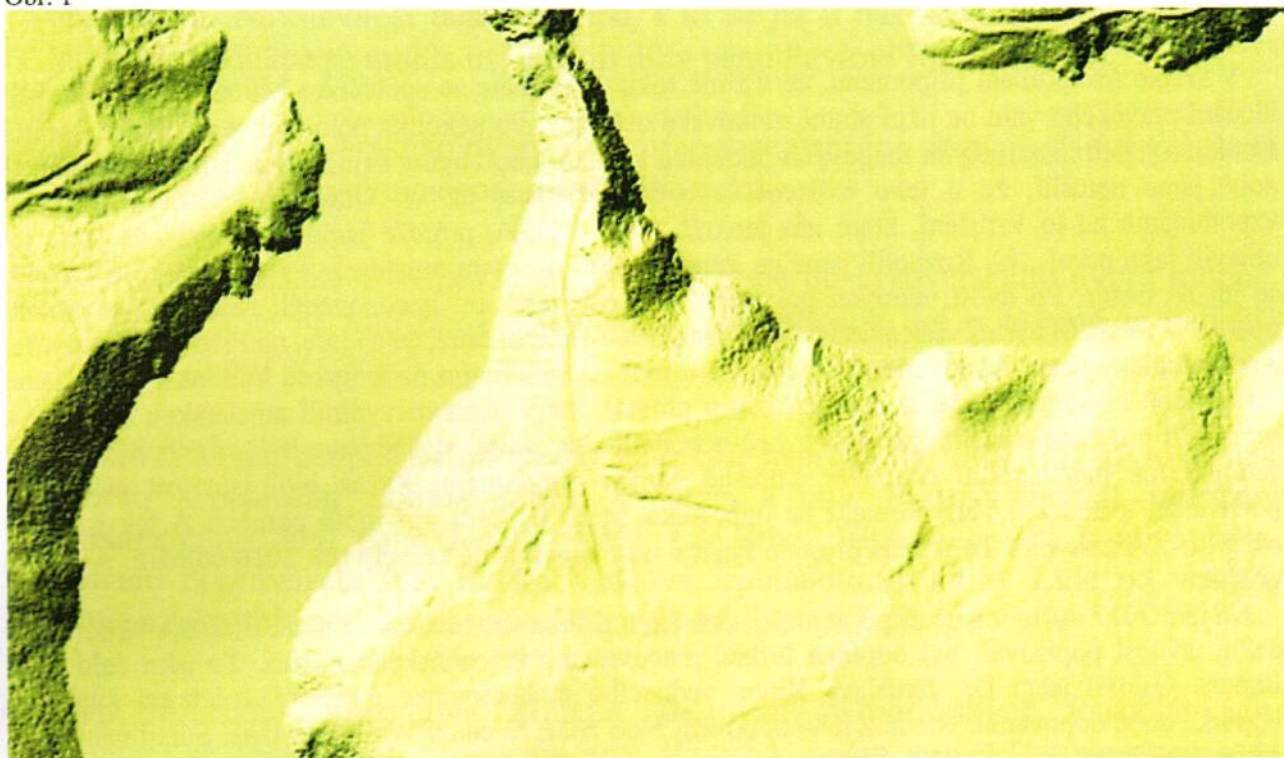
Jak jsme našli val. (Pokračování z roku 2014)

V krátké rekapitulaci připomenu, že v zimě roku 2014 jsme se společně s Mílou Váňou věnovali hledání pravěkého valu na jižní straně zvíkovské ostrožny. Po několika pokusech a za přispění přátel z hradu a jejich historických mapových podkladů se nám jeho zbytky skutečně podařilo objevit. V té době jsme netušili, že o jeho existenci odborná veřejnost již ví. Dnes již s trochou nostalgie vzpomínáme na to vzrušení, které nás tenkrát zcela ovládlo, protože jsme si mysleli, že jsme jej objevili jako první...☺. Rozhodli jsme se, že se s naším objevem musíme svěřit odborníkovi a zeptat se jej na názor. Po dvou marných pokusech, kdy oslovený ani neodpověděl, naše nadšení začalo opadat. V roce 2015 nám však svítla naděje. Dozvěděli jsme se totiž, že na jaře, na Pivovarském dvoře, Archeologický ústav Akademie věd pořádá seminář se zaměřením na keltskou kulturu. I pojali jsme furiantskou myšlenku požádat organizátory o prostor, který bychom vyplnili amatérskou vsuvkou a seznámili přítomné s našimi poznatky. Leč nepodařilo se. Velmi slušně jsme byli odmítnuti s tím, že seminář má mezinárodní charakter s přesně daným programem. Avšak byli jsme za naše úsilí pochváleni a obdrželi jsme kontakt na odborníka, který by nám prý mohl pomoci. A tak jsme ho oslovili... A zase nic! To už nás přestalo bavit a naši snahu jsme na celý rok 2016 odložili. A pak to přišlo!

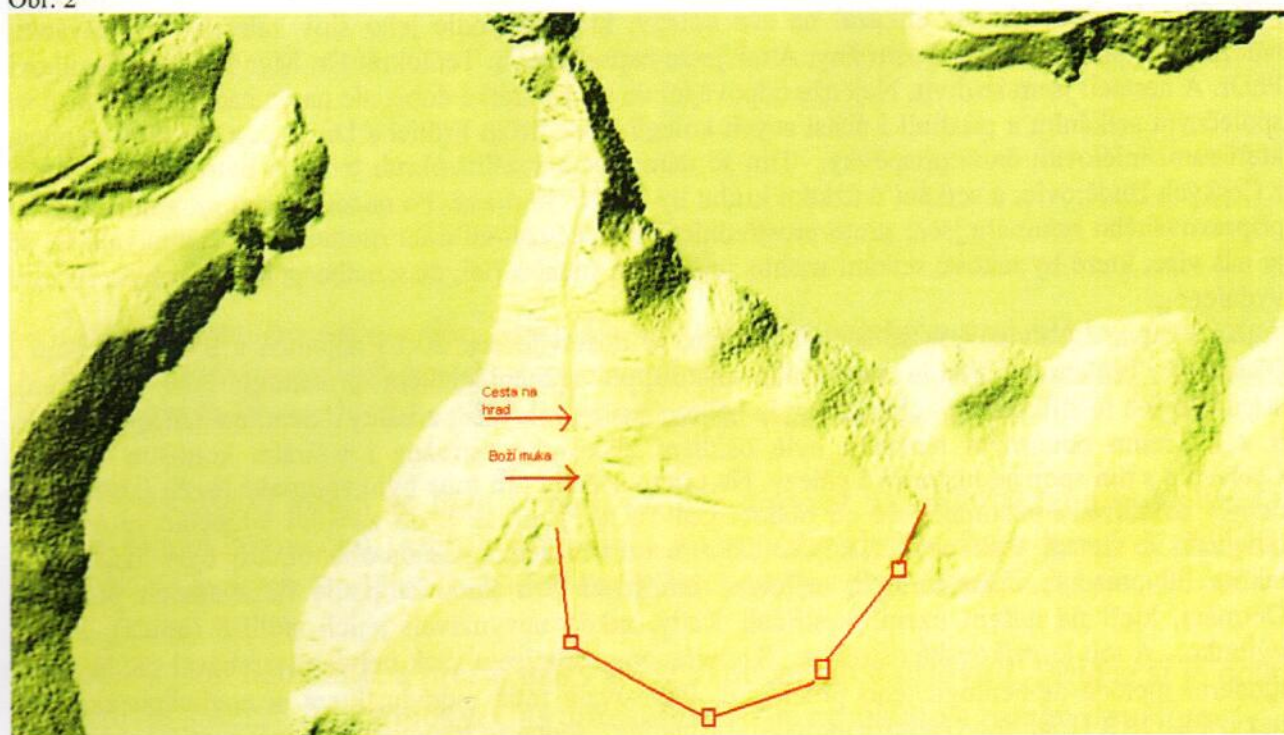
Na jaře 2017 došlo v Kučeři při zemních pracích k nálezům středověkých mincí. Článek v tisku, který celou událost popisoval, byl doplněn fotkou pracovníka z Prácheňského muzea. To nám dalo další impuls. Oslovil jsem Dr. Jaroslava Jiříka, vedoucího archeologické oddělení, a ten mi kupodivu v krátké době odpověděl. Navíc z jeho odpovědi bylo znát, že celou věc bere vážně. Sdělil nám totiž, že není zcela zřejmé, z jaké doby val pochází. Dost možná, že by mohl být i ze staršího nežli námi předpokládaného keltského období (na našem území cca od 5 st. př. n. l. do cca 50 l. př. n. l.). A to bylo fajn. V odpovědi nás odkázal na své kolegy, kteří se podle jeho slov zabývají zpracováním nálezového fondu zvíkovské ostrožny. A tak jsem napsal znovu. Tentokrát Dr. Mgr. Ondřeji Chvojkovi PhDr. A nestačil jsem se divit. Nejenže odpověděl ve velmi krátké době, ale navíc nadšeně souhlasil se společným setkáním a přislíbil i účast svých kolegů pana Jiřího Fröliche Dr. h. c. a Dr. Jiřího Johna, kteří sami iniciovali další příspěvky. Tím se nám rázem rozšířil okruh témat a bylo jasné, že cesta z Českých Budějovic, a setkání v úzkém kruhu by nebylo to pravé. Po odsouhlasení programu našeho připravovaného semináře jsem proto prostřednictvím obce oslovil naše spoluobčany, domnívaje se, že je nás více, které by takové setkání mohlo zajímat. A musím říci, že z mého pohledu to bylo setkání vydařené...

Na Pivovarský dvůr, kde se setkání konalo, se dostavilo cca 20-25 zájemců a byli mezi nimi i přespolní. Témata se týkala moderních metod při archeologickém průzkumu (Dr. Jiří John), středověkých fortifikací při obléhání hradu během husitských válek a války Třicetileté (Jiří Frölich Dr. h. c.). Třetím odborným tématem bylo osídlení zvíkovské ostrožny i v širším kontextu k jižním Čechám a s tím spojené historické nálezy. Na tomto sdělení pro mne bylo zajímavé to, že Jižní Čechy nebyly osídlovány postupně, ale od období cca 10 tis. l. př. n. l. do začátku letopočtu se osídlení odbývalo ve vlnách. Byla období, kdy osídlení rostlo a následně nastala období, kdy byly jižní Čechy takřka liduprázdné. Zároveň byla zajímavá informace i o tom, že podle dosavadních poznatků Germáni, kteří na našem území vystřídali Kelty, nikdy nevyužívali jejich sídliště (opida). Až na výjimku...A tou je zvíkovská ostrožna. S otevřenou pusou jsem však nejvíce vstřebával přednášku o moderní metodě archeologického průzkumu. Popisovala totiž metodu, která se anglickou zkratkou nazývá LIDAR (Lighting IDentification And Randing). Jedná se o metodu leteckého snímání povrchu laserem. Metoda je natolik sofistikovaná, že dokáže ve 3D rozlišení identifikovat sebemenší terénní nerovnost a zároveň odfiltrovat stavby a vegetaci. Výsledkem je plastický obraz krajiny, která tak dokáže odhalit objekty dávno zapomenuté v hlubinách času. A tak, jak se alespoň domníváme, tato metoda potvrdila i přítomnost námi objeveného pravěkého valu. Ukázku takového obrazu vidíte na přiložených snímcích. Obr. č. 1 je snímek části zvíkovské ostrožny a obrázek č. 2 je tentýž avšak doplněn námi předpokládaným tvarem „našeho“ valu. Pro snazší orientaci i popisy. Na třetím snímku je ukázka nálezů středověké fortifikace na levém břehu Otavy, kterou nám vedle jiných představil pan Jiří Frölich.

Obr. 1

Obr. 2

Obr. 3

Po přednáškách se rozproudila živá debata s mnoha tématy. Bylo však zřejmé, že na všechny se nedostane.

Poté naše hosty pozval Josef Valenta, majitel pivovaru, na večeři, za což mu ještě jednou děkujeme. Při této příležitosti jsme si slíbili, že se znovu sejdem, abychom teorii přetavili v praxi. Termín ještě není stanoven, ale zcela jistě to bude v zimním období v době vegetačního klidu, abychom zbytky našeho valu identifikovali co nejlépe, takříkajíc na živo.

Doufám, že i díky tomuto setkání bude příště o čem psát...☺.

S pozdravem
Milan Klimenda

A handwritten signature in blue ink, which appears to read 'M. Klimenda'.

NAŠI NEJMLADŠÍ

Mamince Petře Rentkové a tatínkovi Janovi Urbancovi se narodil 4.6.2017 malý Samuel.

SAMUEL je jméno hebrejského původu. V překladu: vyslyšel Bůh, či jméno Boží.

Přejeme mu, aby nad ním ti nahoře stále drželi ochrannou ruku a v den jeho svátku – 1. září, za šest let vesele vykročil moudrým bytí.

Mamince Petře Smatanové a tatínkovi Lukášovi Rentkovi se 27.7.2017 narodila holčička Agáta.

AGÁTA je jméno řeckého původu. V překladu: dobrá, ušlechtilá.

Přejme jí, ať ji v životě potkává jenom to dobré a ušlechtilé.

Mamince Nikole Pechové a tatínkovi Václavovi Matuškově se 31.10.2017 narodila princezna Viktorie.

VIKTORIE je jméno pocházející z latiny. V překladu: vítězství.

Přejme jí, aby se jí vždy dařilo vítězit nad všemi životními překážkami.

Krásným něžným děvčátkům, zdatnému malému rytíři a samozřejmě rodičům mnoho radosti. Posíláme malou pozornost v podobě půvabných básniček pro děti od Jiřího Žáčka.

Pouštění draka

Draku, ty jsi vážně drak? „Hudry, hudry, je to tak!“

A máš zuby dračí? „Mám dva – to mi stačí!“

A co těmi zuby jíš? „Princezen mám plnou spíž!“

Ach ty lháři, každý to ví, že jsi jenom papírový!

Zeptáلكové

Řekni, kudy teče řeka řečí?

Smyčka, to je sestra od smyčce?

Tykadla jsou na tykání? A meč mečí?

Ledňáček bydlí v ledničce?

Rosomák jí mák a pije rosu?

Chodí v Bosně každý bos?

Mají kosi hnízdo na kokosu?

Čím smrká smrk, když nemá nos?

Štědrý večer

Štědrý večer už je tady, sníh se snáší na zahrady.

Na stromčku hoří svíčky, vyhlížíme andělíčky.

Mají saně s párem koní, rolničky jim pěkně zvoní.

Uhánějí bílou plání, plní všechna lidská přání.

Pytel štěstí, náruč lásky, žádný pláč a žádné vrásky.

Už je slyším v našem domě – copak asi nesou pro mě.

„JUBILANTI“ V ROCE 2017

K sedmdesátinám jsme blahopřáli:

paní Marii Bláhové
paní Marii Kotkové
paní Marii Fialové
panu Ladislavu Tomáškoví
panu Karlu Štoflovi

Sedmdesát pět let oslavili:

pan Jindřich Žydek
paní Milena Hrubcová

Krásných osmdesát let oslavil:

pan Petr Lasovský

Nejstarší občankou Zvíkovského Podhradí je paní KVĚTUŠE WICHTERLOVÁ, která v květnu oslavila **devadesáté čtvrté** narozeniny.

Letos slavila své **devadesáté** narozeniny paní Jarmila Žáková.

Osmdesátépaté jubileum slaví pan František Lívanec a **čtyřiaosmdesátku** paní Růžena Trubačová, pan František Kubíček a paní Marie Laňková.

A tak jsme měli Václava...

Vždy, když si tohle řeknu a je po Václavoj, jak říkají ve východních Čechách, vzpomenu si na Haškovo Švejka a jeho výrok „Tak nám zabili Ferdinanda!“ Ne, nechci tady psát o I. světové válce, i když i tenkrát se také slavil Václav a bylo těžko, ale o setkávání. O setkávání lidí, kteří žijí tady na „Zvíkovském poloostrově“ a v okolí a tady všude kolem a aji v Pardubicích nebo v Praze.

Člověk je tvor společenský a jako takový se i chová. Když je mu dobře, sdružuje se ve spolcích, kroužcích, společnostech, jednotách a podobně. Taktéž, když je mu zle. To se zase sdružuje do čet, rot, pluků a brigád nebo do oddílů, a ti miň bojovní do menších skupin, které se tváří jako prorežimní, ale přitom někdy vytvářejí sílu velkého veřejného odboje a „Švejkuji“, ale za tím účelem se vždy setkávají.

Když jsem byl malý, no mladší, tak jsem si myslel, že každé setkání s někým byla náhoda. Časem jsem na náhody přestal věřit a více a více jsem si uvědomoval, že každé setkání s lidmi není náhoda, ale že se s těmi lidmi mám potkávat a mám se setkat právě s nimi, protože každý člověk, který nás v životě potká, nám něco dá. Když chceme a uvědomíme si to, tak každý člověk v našem v životě nám něco dá. Někdo nám dá či daruje nějakou věc, někdo nám dá za naši práci peníze, abychom je my zase mohli dávat dál, někdo nám dá zkušenosti a výchovu, někdo dobrou náladu a někdo taky zlou a někdo třeba jen úsměv. Ano, úsměv. Je to ta jedna z nejkrásnějších věcí na světě, kterou můžeme druhému dát. A zadarmo, nic nestojí a přitom je to jedna z nejdražších věcí na světě. Ovšem jsou tu i další „drahé“ dary, které si můžeme při setkání dát, ale pro mne je nejkrásnější setkání, když se lidé okolo mne na sebe usmívají a upřímně se zasmějí. A to se mi zase přihodilo na Václava na Zvíkově, když jsem jako novoobčan naplavený přispěchal na setkání místních a okolních na plavbě kolem hradu Zvíkova. Krásné počasí, pohoštění, muzika, žádní piráti.. Václav je k tomu snad předurčený, začátek podzimu, babí léto, posvícení a hodně super lidí, kteří se usmívají a upřímně se zasmějí, když je jim dobře a to bylo. Mimochodem víte, proč se říká babí léto? No není to podle těch létajících pavoučků, co nás pořád na tváři lechtají svými pavučinami, ale podle toho, že když dřív chodily ženy pracovat na pole a ráno bylo chladno, tak se více oblékly a jak šel den a sluníčko začalo hřát, tak si ty vrstvy po vrstvě sundávaly, až tam byly na lehko. A sedláci, když jeli kolem, tak říkali: „No baby se nám svlíkají, už tu máme zase babí léto!“, a smáli se na ty „baby“ a ony na ně a bylo jim dobře, i když jim bylo těžko.

A vo tom to je. Lidé by se měli scházet a setkávat a nejen na Václava, ale stále a více. Tato doba nepřeje setkávání, jako bychom se báli se sejít a povídat si spolu a smát se na sebe a mít se společně dobře, i když je nám těžko. Honem, honem at' stihnu toho co nejvíc a seriál v televizi, kde virtuální hrdinové žijí virtuální život a já s nimi virtuálně cítím a prožívám ten jejich, ne ten svůj, ale jejich, virtuální, tudíž neexistující. Ono mi to tak trochu dává zapomenout na ten svůj úděl a svůj život a také zapomenou na to setkávání. On je tu už i takový společenský tlak na to nesetkávání, protože nějak nám ti naši vrcholní politikové vnucují trochu jiné představy o světě a setkávání lidí, které jsme tu měli a které tu máme a nějak nám čím dál více „hází vidle“ do těch našich setkávání. Třeba tím, že myslí na naše zdraví a zakážou kouřit v hospodách a kdoví, třeba nám brzy zakážou i vepřový nebo sladký, protože je nezdravý anebo peníze, protože jsou zbytečný...

Ne, nesmíme se dát a je třeba víc plaveb na Václava a takových setkání lidí s lidmi a žít opravdový život společně a s úsměvem, protože, jak víme, ty nejvzácnější věci v životě jsou zadarmo a je jich jako šafránu...

Váš Václav

Soubor středověké hudby Chairé vedené panem Josefem Krčkem spolupracuje s Alfrédem Strejčkem. V programu středověkých písní o Zvíkově zazněl jeho nádherný sametový hlas při četbě Moralit Karla IV. I dnešním vládcům, a nejenom jim, by dodržování mnohého z textu slušelo.

MORALITES CAROLI QUARTI IMPERATORIS - MORALITY CÍSAŘE KARLA IV.

Každý kdo věří, v sobě musí mít tyto ctnosti:

- Rozlišovat dobro a zlo: dobro, aby je konal, zlo, aby se mu vyhýbal.
- Ctít rodiče.
- Činit lidem podle svých možností dobře.
- Dávat lidem almužnu.
- Ujímat se cizinců.
- Být trpělivý.
- Mluvit pravdu.
- Být spravedlivý.
- Být svobodný.
- Ctít Boha a děkovat mu.

MORALITY PRO VLÁDCE

Královskou důstojnost zdobí, když ji poslouchá lid jí podřízený a stejně tak ji zdobí, když se král stará víc o to, jak se mají lidé, než jak se má on sám.

Jak dobře je lidu, jehož král dokáže věci jasně posoudit, umí se rozhodnout a zná, co má znát. A jak špatně je lidu, když králi něco z toho chybí.

Když král pohrdne nějakou maličkostí z toho, oč má pečovat, maličkost přestane být maličkostí.

Pro krále je důležité vybavit syna znalostmi o tom, jak být spravedlivý k lidu a jak zmáhat vlastní špatnost. Ať jej naučí jasně se vyjadřovat a zařídí, aby se vyhýbal marnostem.

Pro krále je důležité, aby se jeho dobrodiní projevovalo na mužích dobrých a na těch, kdo usiluje o vědění. Budou se pak více snažit tyto vlastnosti pěstovat.

Když král chce, aby mu někdo sloužil, je pro něj důležité poznat nejprve mravy toho člověka, a hlavně, jak dokáže řídit sebe, svůj dům a své blízké.

- Zdravé tělo je velké bohatství a spokojené srdce velká radost.
- Poslušnost z lásky je pevnější než poslušnost z nadvlády a strachu.
- Zdravější je mlčet než mluvit s hlupákem, a raději vyhledat samotu než se spolčit se zlými lidmi.
- Lépe je stýkat se s moudrým chudákem než s bohatým hlupákem.
- Prostřednictvím moudrosti lze dojít pokory, dobré vůle, zbožnosti a vyhnout se hříchům.
- Kdo hledá moudrost, aniž by četl a lopotil se ve snaze ji získat, nejedná správně. Kdo se domnívá, že už ji má, neví nic.
- Nevěř tomu, kdo tvrdí, že zná pravdu.
- Půst nedokážou držet lidé hloupí a cítící náchyllost k tělu. Milují život, ale jen kvůli sobě. Naopak lidé moudří mají na životě rádi, že mohou konat dobro.
- Jak dobré a užitečné je činit dobře těm, kdo si to zaslouží, a jak špatné a bez užitku těm, kdo nikoli. Kdo tohle dělá, mrhá svým úsilím. Kdo činí dobře těm, kteří si to nezaslouží, dopadne jako déšť na písku. Zmizí v něm beze stopy.
- Šťastný je ten, koho soumrak i svítání nalézají při práci, jež mu přísluší.
- Člověka se nesluší posuzovat podle řečí, ale podle činů.
- Když se almužna předá ubožákovi, jenž ji potřebuje, je očividně prospěšná. Lék také uzdravuje, pokud se vhodně podá nemocnému. Ovšem poskytnout almužnu nepotřebnému je jako podat nemocnému nevhodný lék.
- Ze všeho času, vymezeného pro lidský život, je pěkné to, co zabírá služba Bohu konáním dobra. Špatné je, co zaberou zlé činy.

Eva Kadlčáková: Rozchodová sukně

„Já to dělám tak,“ poradila mi kamarádka Lenka, „že když se s někým rozejdu, koupím si něco na sebe!“ A dodala, že ji pak celá ta záležitost tolik nemrzí, páč si zároveň udělala radost. Dobrej nápad, kvitovala jsem její metodu, kdybych ji uplatňovala od mládí, mohla jsem mít už slušně vybavenej šatník.

I vypravila jsem se do města pro sukni, kterou jsem měla dlouho vyhlídnutou, ale byla na mě drahá. Ve stádiu rozchodu ovšem holka sama se sebou soucítí natolik, že je opravdu ochotná utratit za sebe víc než jindy. A tak jsem si ji koupila! Ukázalo se, že je na mě možná drahá, ale rozhodně že je na mě šitá!

Šik sukni jsem tedy s pocitem uspokojení donesla domů. Jenže tam se toho ukázalo mnohem víc: Sotva jsem ji totiž vytáhla z tašky, usedavě jsem se rozplakala. Nic, povídám si, když mě to přešlo, slzy textilu jistě neuškodí a píchnutí u srdce třeba funguje stejně, jako píchnutí špendlíku při zkoušení u švadleny: nový kousek nám bude o to víc slušet!

No, ale to přece už víme, že mi ta sukně sluší, krucinál. Konstatovala jsem o pár dní později, když jsem ji zahlédla viset na ramínku a zrovna by na ni bylo počasí. Ale myslíte, že jsem byla schopná si ji oblíct? Jak si na sebe můžu vzít věc, na kterou se nemůžu ani podívat???

Rozchodová sukně na mě zaúčinkovala úplně jinak, než na Lenku. Neznamenal triumf nad bídákem, ani vítané rozptýlení, ale připomínala mi bolest a vracela mě tam, kam jsem nechtěla. Ke vzpomínkám a ke smutku. Takže skončila, chuděra, na dně skříně. Takovej pěkněj hadřík!

Přešlo jaro. Přešlo léto, přešlo i akutní porozchodové stádium. Vyklízela jsem šatník pro zimní svršky, když tu jsem na ni narazila. Na červenou kolovou sukni s úponkami, vzdušnou a ladnou, tolik ženskou, jako je ženského rodu láska. Tak proto jsem si ji tenkrát vyhlídla, došlo mi najednou: byla jsem zamilovaná!

Měla jsem si ji koupit hned. Měla jsem se odměnit za pozitivní děj v životě, nikoli za ten negativní. Měla jsem si ji zapnout v pase, zatočit se v ní a vypravit se na rande, plná radosti a energie. Posilovat to dobré.

To, na co už teď mám znovu chuť. To, na co je dneska znovu počasí. Natáhla jsem si tedy rozchodovou sukni, obula střevíčky a vyrazila ven. A u nás v ulici potkala pána, který mě zastavil a povídá: „Koukám na tu fešnou ženskou. Máte krásnou sukni, mimochodem!“

Dny a svět můžou bejt fajn. A jedna pěkná sukně nemůže za jeden pokaženej vztah. A jsme lidé různí. Ne každá si může dovolit kupovat drahé rozchodové věci. Každá by si ale měla dovolit být hezká a šťastná!

Sýrové preclíky

40 dkg polohrubé mouky

20 dkg eidamu

1 lžičku soli

1 prášek do pečiva

250 g tuku (másla)

4 polévkové lžíce smetany

Vše smícháme a vypracujeme hladké těsto. Vyválíme, vykrájíme, potřeme žloutkem a pečeme na 180° C do zružovnění.

Silvestrovská prasátka

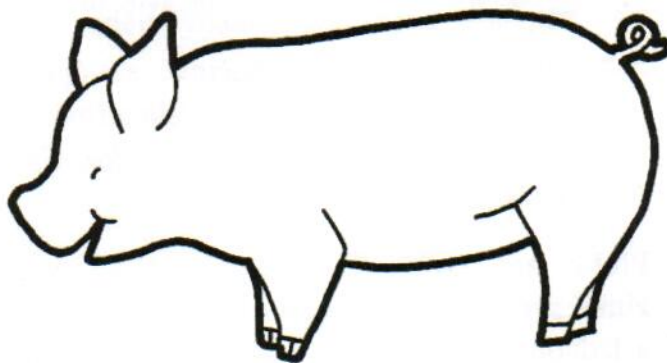
200g hladké mouky

130g strouhaného sýra Niva

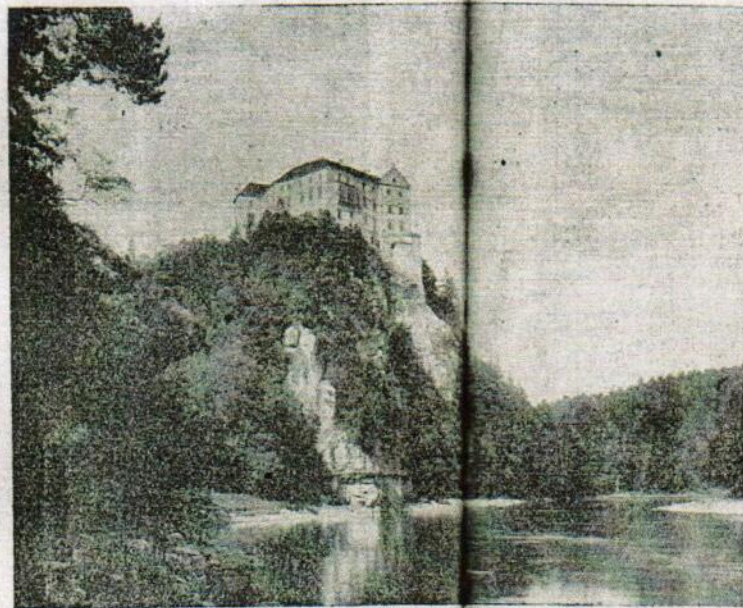
100g másla

1 vejce

špetka soli, 1/2 lžičky mleté papriky

Vypracujeme těsto, vyválíme na plát a vykrajujeme formičkou prasátka. Klademe na vymazaný plech, potřeme rozšlehaným vejcem, posypeme kmínem nebo mákem a při 180°C upečeme.

6. Orlík. Podle řeky Vltavy (červená značka) po levém břehu od přivozu na

40

Orlík (2 km). Byl založen Karlem IV. a r. 1369 zapsán Hyncovi Plchovi a r. 1408

41

prodán Petrovi Zmrzlikovi ze Svojšína a od r. 1519 přešel na Svamberky. Po bitvě na Bílé Hoře propadl konfiskaci a spolu se Zvíkovem dostal se konečně na počátku XVIII. století do rukou rodu Schwarzenberků. Po požáru byl r. 1802 obnoven a dostal dnešní podobu. Neobydlené síně jsou jen na zvláštní dovolení přístupny. Bohaté sbírky zbraní, trofejí, map, obrazů a starožitností. S hradní bašty pěkný pohled na Vltavu. Okolní les upraven v park, v němž nalézá se hrobka z roku 1864. Podhradí a blízké Staré Sedlo oblíbená letní sídla. Z Orlíka pěknou lesní silnici přes Probulov na železniční stanici Čimelice, kam je i spojení autobusové. V Čimelicích je zámek. Zpět drahou přes Písek do Vlastce nebo Jetětice.

7. Říčky. Od přivozu přes Oslov k hostinci „U Urycha“ (6 km), podle Otavy až k samotě u Vlka. Tu nový most u toku říčky Lomnice do Otavy. Sledujeme nyní tok této říčky proti proudu až k soutoku se Skalici a horeji až k ústí potoka Landy. Odtud přímo do Dolního Ostrovce (10 km) a drahou přes Písek do Vlastce nebo Jetětice.

8. Jistec, Sedláčková stezka. — Do Vlastce (42 km) a přes Louku do Jistce na Otavě (38 km). Odtud proti proudu po

42

Sedláčkově stezce do Písku (9,5 km). Na cestě mlýn a restaurace Smetiprach, koupaliště pražských letních hostů a vyletiště Písečanů. Z Písku drahou do Vlastce nebo Jetětice.

9. Sobědraž, Hrejkovice, Sv. Jan. Od přivozu silnicí přes Kučeř do Sobědraže a kolem myslivny, polní, později lesní cestou a kolem rybníka »Jezero« do Hrejkovic (460 m) a zpět přes Velkou k Sv. Janu (opuštěné doly na stříbro — 485 m) a přes Květov do Červené nad Vltavou. 21 km pěkné lesní partie.

10. Jetětický potok. Do obce Jetětice (červená značka), pak okolo cihelen a samoty Kadlečkovy podle potoka až k jeho ústí do Vltavy u letoviska Podolsko. Řetězový silniční most z roku 1848. Zpět po pravém břehu Vltavy (zelená značka) přes Sanik (šroubovna, osobní přívaz) na silnici k Šejharovu mlýnu. Celkem 11 a půl km.

11. Zvíkov. Z levého břehu Vltavy na Zvíkov se dáme po navigační hrázi (zelená značka), jak v první části spisku vyličeeno. Celkem 7,5 km. Zvíkov byl hrad královský a první zmínka o tom je z roku 1234. Roku 1431 postoupil Sigmund hrad Oldřichu z Rožmberka a nástupce jeho Jindřich postoupil jej Bohuslavu ze Svamberka. Roku 1620 propadl Zvíkov konfis-

43

kaci a postoupen králov komorou Adamovi ze Šternberka. Po jeho smrti přešel hrad koupí na Jana Oldřicha knížete z Eggenberka a r. 1719 zdědil jej i panství Orlické rod Schwarzenberský. Koncem minulého století byl hrad zrestaurován a malby obnoveny v síni erbovní prof. Roubalíkem, v síni věže Illizové a některé na chodbách Petrem Maixnerem. Zpáteční cestu volíme po Sedláčkově stezce pootavské až k přívozu pod sv. Annou a odtud přes Oslov do Cervené (12 km).

12. **Varta a Zvikov.** Silnici přes Květov ke křižovatce nad Kučeti, pak vlevo přes Jickovice (modrá značka) k Vartě (12,5 km). Odtud je nejkrásnější pohled na Zvikov. Dolů k přívozu a na hrad. Zpět proti proudu Vltavy do Cervené (7,5 km).

13. **K Sepekovským rybníkům a k Chlumským mohylám.** Drahou do Sepekova (447 m). Poutní kostel se starobylou soškou Panny Marie. Odtud po silnici na hráz rybníka Chobotu, vpravo na Chlum (534 m) k předvěkým mohylám. Přístup jen se svolením lesní správy. Přímě dále přes Podboří do Opatan (485 m). Z býv. jezuitského kláštera je zřízen ústav pro děti slabomyslné. Kostel byl vystaven ve slohu barokovém r. 1732 a má bohatou vnitřní výzdobu. Obraz sv. Jana Křtitele od Ign.

Milevsko, Týřovo náměstí a Vltavá čtvrt.

Raaba. Zpět lesem k Hánovu a podle porhřebiště na Vosečinách k rybníku Tovaryši (447 m) a podle Milevského potoka zpět do Sepekova. Celkem 14 km. Drahou do Jetetic.

14. **Milešov, Smolotely, Příbram, Kamýk, Sedlčany, Kosova Hora.** Autobusem z Cervené do Milešova (474). Zlaté a antimonové doly, dočasně mimo provoz. Odtud sestoupíme k Vltavě a u Orlických Zlakov (394 m) se dáme převést na levý břeh a jdeme do Bohostic (460 m) a okolo poutního kostela na Makové (545 m) do Smolotel (10 km). V okolí vyskytuje se zlato, vrstle v křemen nebo vázané na arsenopyrit. Ze Smotel přes Pečický do Milína (7,5 km). Stanice Milínská (547 m) je vzdálena 20 min. Autobus. Drahou do Příbrami. Prohlídka Příbrami a Sv. Hory. Z Příbrami po silnici kamýcké přes Háje k průseku lesů Dubenských, kde odbočíme k Sv. Ivanu (kříž na žulovém balvanu, 593 m) a dále po silnici k hájovně Placy, pak přes Horní Hbity a Zduchovice (zámek 444 m) podle zřícenin Vršku Kamýku do Kamýka nad Vltavou. Celkem 25,4 km. Městečko je rozloženo po obou březích Vltavy a jest oblíbené letovisko. Za mostem stoupá silnice serpentinami k dvorci Radobýlu a od rozcestí vede cesta přes

Brzinu, sv. Jan (památný kostelík) a Třebnice (zámek, rodiště generála Radeckého) do Sedlčan (348 m). Celkem z Kamýka 16 km. Okresní město, starobylý chrám sv. Martina ze XIV. stol. Sedlčany byly majetkem českých králů, později i Vyšehradské kapituly. Bývaly prvním městem Povltaví. Za Jakuba Krčína, koncem XVI. stol. byly zbaveny všech privilegií a od té doby upadaly. Ze Šiberného kopce (478 m) je pěkný rozhled. Ze Sedlčan přes Cervený Hrádek (pěkný zámek) do Kosové Hory (4 km) a odtud silnicí přes Lovčice a Velké Heřmanice na stanici Heřmanický – Sedlec (10 km) nebo lokální drahou na Votice – Veselku a dále přes Tábor do Jetetic.

15. **Chyšky, Ounuzský hřbet, Ostrý, Střeziměř.** Květovskou oborou do Milevska (13 km), pak petrovickou silnicí až za Vášuv mlýn a dvakrát vpravo silnicí vedoucí do Chyšek (11 km). Tuto cestu lze vykonat autobusem. V Chýškách starý, původně románský kostel sv. Prokopa. U obce vrch Kozlov (708 m). Z Chyšek (673 m) horským krajem přes Nosetín kolem hájovny Veletínské k samotě Grošiček (625 m). Překrásný pohled na Český Meran. Vpravo od silnice značená cesta k hájovně Ounuzské – Javorové skále (719 m), nejvyššímu bodu Středočeského žulového pohorí. Obci